

MÉCS LÁSZLÓ: A GYERMEK JÁTSZANI AKART.

A vonat futott. A kupé-dobozok
szűkek voltak. A gyermek unatkozott.
Tavaszi csermely-életnek szűk volt a part.
A csermely áradt. A gyermek játszani akart.

A gyermek szeme tükröt keresett :
anyjára mosolygott s várt egy keveset,
— az anyja arca nem tükrözte vissza,
szomorú volt. A tükör nem volt tiszta.

A gyermek szeme tükröt keresett :
a bankárra mosolygott s várt egy keveset,
— a bankár arca nem tükrözte vissza,
bőrzét böngészett. A tükör nem volt tiszta.

A gyermek szeme tükröt keresett.:
egymást tükrözték a szerelmesek,
a gyermek rájuk mosolygott. Nem tükrözték vissza,
Vágy fátyolozta. A tükör nem volt tiszta.

A gyermek szeme tükröt keresett :
a kalauz orcái veresek,
a gyermek rámosolygott, szürke szolga volt,
nem tükrözhetette vissza. Dolga volt.

A gyermek szeme tükröt keresett :
a gyermek rám mosolygott s arcát, a kedveset
tükröztem, mint kék tó a teliholdat
s ringattam. Valahol angyalok daloltak.

Ó, én ráérek. Nincs semmi dolgom itt a Pénzzel,
nincs semmi dolgom a szerelmi mézzel,
sem a kenyérrel. Ha megharcoltam a bűnnel a harcom :
a tükör tiszta, tiszta gyermek-arcom.

Én tükre vagyok minden mosolyoknak,
én azért élek, hogy visszamosolyogjak :
virágra, lepkére, bokorra, rengetegre,
farkasra, bárányra, szivárványra, fergetegre,

fényre, holdra, csillagokra, szegényekre, gazdagokra,
szenvedésre, vidámságra, jó napokra, rossz napokra,
rózsafára, keresztfára, visszamosolyogjak mindenre,
visszamosolyogjak az Istenre.